

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

HLAS

صَلَاة

الجماعة الدينية الإسلامية في جمهورية تشيكوسلوفاكيا

MOSLIMSKÉ NÁBOŽENSKÉ OBCE PRO ČESKOSLOVENSKO

• ROČNÍK 10

• ČÍSLO 1

DUBEN 1991 • RAMADĀN 1411

Organe de la Communauté religieuse musulmane de la République Tchèque

Ofizielle Zeitung der Moslemischen Religionsgemeinde für die ČSFR

H. Mohamed Abdallah Brikcius:

Kupředu!

Hrstka lidí, dříve sobě vzájemně úplně neznámých a cizích se sešla v jistém soukromém bytě na sklonku roku 1934, aby si uvědomila, že vzdor svého rozličného původu a vzdor rozdílného společenského postavení a mateřské řeči, jsou si všichni vzájemně bratry. Všichni ti tehdy přítomní, viděli se vzájemně toho dne po prvé a všichni téměř až zmklí údivem z překvapení, že mimo nich jsou ještě i jiní muslimové ve městě, které se stalo jejich novým domovem. Snad tehdy nebylo ani zatěžko hledati řeč, která by byla jim všem srozumitelnou a jasnou a ve které by si dokonale porozuměli. Rozhodně toho nebylo ani zapotřebí, poněvadž jejich srdce, plná oddanosti a lásky k jejich vznešenému náboženství, promluvila zřetelnou, společnou a všem tak drahou mluvou. V tu chvíli ti z nich, kteří nebyli zdejšího původu, byli rázem zasněni do země jim nejbližší, do té, která je zrodila. Temné hory a dravé řeky velebného Kavkazu, usměvavě bílá města v rámci skal a lesů Bosny - Hercegoviny, nedozírná a tolik krásné pouště Arabie zaplnily jejich zjihlý zrak. Cítili se zase všichni býti doma, ve své rodné půdě, v kruhu své rodiny, svých přátel a co ještě více, v těsné blízkosti celých generací svých předků, kteří pro Islam dovedli žít, bojovati a i zmírati a kteří zasvětili celý svůj život tomu, čemu jejich potomci právě dnes. Rázem spadly z nich všechny neblahé vlivy okolí a prostředí, zde nasáté.

Ta hrstka lidí založila jednotně, společnou myšlenkou a společným úsilím El Ittihad el Islami — Moslimskou náboženskou obec pro Československo. Neuvědomovali si ani tehdy v této chvíli, jaké překážky budou jim položeny v cestu v nejbližší budoucnosti. Víra v jediného Boha a ve svatou knihu proroka Mohameda posílila je nadšením a entusi-

asmem, který nebylo možno již ničím zastaviti. Nevadilo jim, že pouští se do tohoto ohromného boje s takřka holýma rukama. Nevadilo jim, že jsou sami, bez zahraničních peněz a bez duchovního vůdce. Svaté nadšení, tolik známé již z celé historie Islamu, nezastavilo se před ničím. Jejich názory se sjednotily a utvrdily v jednom: Vpřed! Není prostě slov, která by mohla vystihnouti tento radostný den v dějinách Islamu v Československu. Vše by bylo slabé a nepřiléhající.

Tak vznikla El Ittihad el Islami — Moslimská náboženská obec pro Československo. Islam byl uznán kdysi Rokousko-Uherskem a poněvadž zákoník a právní řád bývalé monarchie byl převzat mladým a tolerantním Československem, nebylo ani za těžko, díky ochotě a benevolenci úřadů Československé republiky, získati si výnos Ministerstva školství a národní osvěty v Praze, který na cestě zákonitě potvrdil, že Islam jest v Československu náboženstvím státně uznaným. Nyní byly dva další nejdůležitější úkoly, které daly mladé Obci nový směr jejího podnikání. Organizaci v Československu osaměle roztroušených muslimů a navázání styků s ostatním islamským světem. Oba dva úkoly nebyly tak zcela lehké, jak by se na první pohled zdálo. Stačí věru pohled na mapu Československé republiky, na její rozsáhlost, aby bylo ihned zjištěno, jaký je to těžký úkol, uvážíme-li, že téměř v každém městě a ve východní části říše dokonce i v téměř každé větší obci žije nějaký muslim, který snad ani neví, že má v této zemi také ještě spoluvěrce, většinou se domnívaje, že jest v Československu jediným vyznavačem Islamu. Nebylo nutných peněz na daleké cesty, k tomuto účelu potřebné. Druhý úkol nebyl také tak snadný. Jest sice pravdou, že téměř půl miliardy muslimů žije na celém světě. Ale na koho

se nejdříve obrátiti, komu nejdříve sděliti starosti a radosti mladé a malé Obce v Československu?

Našli se přátelé a příznivci. Našlo se jich dosti a jest naší povinností jmenovati alespoň tři největší a nejvytrvalejší naše dobrodince, kteří byli jmenováni také čestnými členy Obce. Jest to v první řadě J. V. Exchedau Abbas Hilmi, dále berlínský imam prof. Dr. S. Mohamed Abdallah a konečně bývalý vicesekretář Královského egyptského vyslanectví v Praze Abdul Hamid al Baba. Zásluhou těch tří, ať již byla jejich pomoc morální nebo materiální, mohla El Itihad el Islami jíti stále dále kupředu. Našlo se i mnoho příznivců a přátel z řad Čechoslováků, zejména z těch, kteří žili neb cestovali kdysi zeměmi, kde žijí moslimové. Tito jistě nikdy nemohou zapomenouti na dobrotu srdce, morálku a snášedlivost našich spoluobčanů. Byla by těch Čechoslováků dlouhá řada, kdybych je měl jmenovati. A v jejich seznamu našli bychom mnohá jména, vyslovovaná v Československu s láskou a úctou.

Již zakladatelé Moslimské náboženské obce pro Československo si uvědomovali, že tento sice početně malý, ale zdravý a silný středoevropský stát jest dobrou půdou pro šíření logického a jasného Islamu. Že jest to stát vskutku demokratický a pokrokový, který nikdy nebrzdí a neokleštuje vnitřní přesvědčení svých občanů. A národ sám? Vědělo se dobře, že v Čechoslovácích jest historicky zakořeněna neochvějná víra v jednoho Boha a že tento národ častěji již v dějinách nastupoval někdy i dosti trnitou a četné oběti vyžadující cestu při hledání vnitřní pravdy. Že jest v Československu mnoho statisíců lidí bez vyznání? Ano, to jest faktem. Ale většinou jsou to lidé stále věřící v Boha v koutku svého srdce a duše, kterým jen forma a učení mnohých církví, zde žijících a působících, nevyhovuje. Že byl tento předpoklad správným, vidíme již z toho, že 25 osob, mužů, žen a dětí z dobrých československých rodin přešlo k Islamu. Bez haléře věnovaného na propagaci a agitaci, bez vlastní modlitebny a vlastního domu, bez přednášek a kázání. Prostě bez jakéhokoliv vnějšího nutkání přišli k nám tyto lidé, mnozí z nich intelektuálové s vysokoškolským vzděláním, poslušní pouze hlasu jediného Boha a svého srdce. A do dnes přicházejí k nám radostné dopisy lidí, kteří nevěděli dříve ani o naší existenci a kteří jásají nad tím, že jen náhodou se o nás dozvěděli. Tento malý a pro někoho snad směšný výsledek naší činnosti mluví za veškeré další řeči. Stává se i zde skutkem, co naše vlast, Československo, má ve svém hrdém znaku: „Pravda vítězí“.

Bližíme se pomalu k tříletému výročí naší veřejné činnosti. Ráz na ráz, krok za krokem jdeme stále kupředu. Jedním z důkazů jest také i založení našeho „Hlasu“. Je sice malý a skrovný, ale věříme pevně a nezlomně, že jest takový pouze jen dnes. Neboť věříme v zítřek, silný a mocný. Čeká nás

ještě veliký boj a mnoho vysilujících úkolů. Roku 1942 bude v srdci Evropy, v hlavním a tolik krásným městě Československa, v Praze, uspořádána světová výstava. Do těchto dnů chceme zde míti svůj mešitu a svůj vlastní dům hlavně pro své sociální případy. Chceme stověžatou Prahu obahatiti o štíhlý minaret, který by hlásal světu existenci jediného Boha. Praha jest dnes jediným evropským velkoměstem, které nemá ještě mešity, která nemá ještě pečeti půl miliardy vyznavačů Islamu. Praha jest bezesporně velkoměstem, právě centrum Evropy, město, které láká, slibuje a splňuje. Svoji krásou a svým významem. Moslimům snad připadá tak trochu cizí a studená — tak jen s těmi sty věží, bez minaretů. Ale nebude již tak více, Inšallah (z vůle Boží)! Živý a nezborný most bude pak stát mezi Československem a Východem.

To nebude ještě náš konečný cíl! Půjdeme dále, stále kupředu! Jest tisíce srdcí v Československu, žijících po pravdě. My jim ji ochotně poskytneme. Je sta našich bratrů v Brně, Bratislavě, Košicích a tak dále, kteří nechtějí snad více od života, než kousek půdy, čisté ku své prosté modlitbě bez ceremonií, kteří se slzami v očích a se žatajeným dechem sní o tom, až jednou minaret a kopulovitá džámija bude stát v jejich novém domově. I toto jejich přání splníme. Je snad lehké slibovati s prázdnými rukama a bez moci, ale my pevně věříme, a tato víra v jediného a nejvyšší milosrdného Boha je mnohem více, nežli všechny poklady tohoto světa.

— * —

Merhum Hadži Mohamed Abdallah Brikcius se narodil v Bohinjske Bistrici ve Slovinsku. Pocházel ze staré české právnické rodiny Brikci. Po studiích a maturitě na pražském gymnáziu (byl žákem i A. Jirásky) věnoval se cestování po Balkáně, Turecku, Habeši a Eritrei, dále po Arábii, kde byl dokonce v jmenu v jemenské armádě. Po návratu domů psal četné články do různých novin a časopisů a cestopisné knihy, např. Napříč Kemalovým Tureckem, dvoudílnou knihu V záři půlměsíce s podtitulem Moje pouť do Mekky a Mediny, kde líčí i nesnáze, do kterých se dostal pro svůj přestup k islamu a nakonec vydal čtyřdílný cyklus knih nazvaný Orient mlčí (I. Sýrie pod francouzskou trikolorou, II. Palestina — svatá země krví zalitá, III. Jordánsko — Země zrady, IV. Irák — země odplaty).

Byl iniciátorem založení moslimské náboženské obce v Československu a domníváme se, že je správné, abychom zařadili jeho úvodní článek v prvním čísle I. ročníku Hlasu moslimské náboženské obce v Československu bez změny do prvního čísla obnoveného 10. ročníku Hlasu.

(h. M. A. Šilhavý)

Ešhedú la ilaha il Allah, ešhedú ene Mohamedane ras ul Allah!

Výroky Mohamedovy

Abu Abdulrahmán Abduláh ibn Omara ibn Alchatába, radialláhu anhumá, řekl: Slyšel jsem božího posla sallá llahu alaihi wa sallam říci:

„Islam byl postaven na pěti (sloupech): Vyznání, že

není boha kromě Boha a Mohammad je boží posel, provádění modlitby, dávání zakátu, putování do Mekky a postění se v ramadánu.“

(Vyprávěl: Albúchári a Muslím)

Abu Abdulláh Džábír ibn Abdulláha Alansárija, radiallahu anhumá, vyprávěl, že se muž zeptal božského posla sallállahu alaihi wa sallam a řekl: „Podle tebe, kdybys se předepsané modlil, v ramadánu se postil, povolené povoloval, zakázané zakazoval a nic k tomu nepřidal, dostal bych se do ráje?“ Sallállahu alaihi wa sallam pravil: „Ano.“

(Vyprávěl: Muslim)

Z arabštiny přeložil Ing. Názih Burhan

Muslimská modlitba

Prorok Mohamed (sallá llahu alaihi wa sallam) řekl:

Mír a požehnání boží buď s tím, kdo říká:

Uctívej Boha, jako kdybys ho viděl; neboť nevidíš-li ty Jeho, On vidí tebe.

Modlitba spojuje věřícího s Jeho Pánem.

Modlitba je mirádž (spojení nebo rozpuštění, zmizení v božské podstatě prostřednictvím neustálého vzestupného pokroku) věrných.

Pán si nevšimá modlitby, v níž srdce nedoprovází tělo.

Bůh nepřijme modlitbu toho, jehož mysl není ve

Význam některých slov:

Hadíth = Hadís = Tradice

Sloupy náboženství = arkán al-dín = imád al-dín

Sloupy islámu = arkán al-islám = imád al-islám

Vyznání = šaháda

Náboženská daň = zakát

Radiallahu anhumá = Nechť Bůh v nich nalezne

zalíbení = nechť Bůh z nich má radost.

shodě s jeho jazykem a s měnicími se postojí jeho těla při modlitbě. Bůh přistupuje k modlitbě člověka, pokud od ní člověk neodvrátí svou pozornost. Nepouštěj se do modlitby, jestliže jsi mrzutý nebo rozhněvaný.

Ten, koho modlitba neodvádí od špatnosti, zvyšuje svou nicotnost a prohlubuje vzdálenost od Pána.

Klíč k ráji je modlitba a klíčem k modlitbě je rituální omývání.

Lidé se nesmějí zdržovat pátečních bohoslužeb, jinak jim Bůh zapečetí srdce a budou uvrženi mezi lhotejné.

Muslimská modlitba

Modlitba vyvěrá z citů srdce, je oddanou prosbou k Bohu a zbožným výrazem nejpřímějších tužeb duše před Stvořitelem. V islámu nachází myšlenka modlitby, stejně jako ostatní náboženské myšlenky, svůj nejvyšší stupeň. Modlitba je podle svatého Koránu opravdovým prostředkem k očistění srdce, je jediným způsobem, jak se spojit s Bohem. Svatý Korán praví: „Recitujte to, co vám bylo zjeveno z Knihy a dodržujte modlitbu — modlitba dozajista zdržuje člověka od sprostoty a zla a dozajista je vzpomínka na Alláha tou největší.“ Islám proto přikazuje modlitbu jako prostředek morálního pozvednutí člověka. Modlitba, která degenerovala na pouhý rituál a na neživotný a rychlý obřad prováděný s neupřímností srdce, není modlitba, jak ji přikazuje islám.

Pro muslima je modlitba duševní stravou, kterou požívá pětkrát denně, tedy tolikrát, kolikrát žije své tělo chlebem kvůli jeho fyzickému růstu.

V islámu navíc není k modlitbám vyčleněn jeden den jako je tomu u jiných náboženství. Islám požaduje, aby i ten nejzaměstnanější muslim byl vždy schopen oprostít se od všech pozemských konání a uchýlit se k modlitbám. Umožňuje se tak spojení s Bohem dokonce i tehdy, když je člověk nejvíce zaměstnán svými pozemskými konáními.

Při modlitbě musí muslim dodržovat dvě nezbytné zásady. První je vyjádřit své city vděčnosti k Alláhovi. Prorok (buď s ním mír a požehnání Boží) praví: „Lidské srdce je uzpůsobeno tak, že je mu dáno milovat svého Dobrodince.“

Vedle toho existuje další účel, proč se nabíjí modlitba, a tím je očistění lidí od hříchů a zla. Bůh samotný nepotřebuje, aby jej lidé uctívali. Proto

hlavním cílem všech náboženských obřadů je, aby se lidské srdce pomocí těchto prostředků očistilo od všeho zla a hříchů a získalo sílu podrobít si všechny zlé vášně a touhy. Svatý Korán vyjadřuje totéž, když praví: „Salát nebo modlitba odstrašuje lidi od páčání neřestí a špatnosti“, jinými slovy naplňuje pravý účel zbožnosti, uctívání Boha.

Druhý bod — podmínky požadované k dosažení účelu uctívání Boha. Ve způsobu uctívání Boha, který islám předepisuje svým vyznavačům, by se měly dodržovat přijaté prostředky k dosažení uctívání, aby se dosáhlo pravého účelu uctívání.

1. Tělo a mysl jsou tak úzce spojeny, že reagují jeden na druhého. Tím se myslí to, že člověk vytvoří rámec pro uctívání tak, že tělo zaujme postoj, ve kterém může vzniknout pocit pokory. Vliv postoje těla pak bude působit na mysl, a vznikne tak pocit závislosti a pokory a horečného zanícení. K dosažení tohoto cíle se ve světě přijaly různé způsoby. V některých zemích lidé používají klanění, v jiných zemích spínají ruce, v jiných klečí a padají na tvář. Tyto různé způsoby byly s ohledem na rozličnost lidské přirozenosti a zvyků zkombinovány v „salát“ Původce lidské přirozenosti a islámu. Proto lidé různého vkusu nacházejí v salátu formy souhlasné s jejich sklony, a díky těmto symbolům jejich srdce zažívají zanícení a klanějí se před Pánem.

2. Modlitba neboli snažná prosba — Modlitba je podstatou salátu. Modlitba, říká Prorok, „je dřevě uctívání Boha“. Modlitba má takovou moc, že na jedné straně přibližuje Boha Jeho vyznavači a na druhé straně rozvíjí v člověku schopnost vyhýbat se hříchům.

3. V islámu znamená dosažení účelu opravdového uctívání Boha rozjímání o NĚm. Jestliže se myslí modlitčho současně a živě vyjeví na jedné straně velikost a láskavost Boha a následky neposlušnosti a odcizení od NĚj na straně druhé, pak jej zaplaví pocit všemocné lásky a strachu, a ten jej nutí, aby se v pokorném zanícení klaněl před Pánem. Vědění, Cít a Čin se tak spojují, aby zintenzívnily tento pocit a vytvořily duševní postoj snahy stoupat k dobru a odmítat zlo. Z popisu salát získají čtenáři představu, v jak úzkém sepětí byly tyto cíle sledovány, jak tím byla člověku dopřána vize čistého a dokonalého Boha a jaké prostředky byly poskytnuty, aby se zvýšila láska vyznavače k Bohu a jeho odpor ke hříchům.

Pokud jde o dobu a způsob/uctívání, bude obvyčejnému čtenáři postačovat následující informace:

Počet Rak'atů denních modliteb

Namaz	Povinná nebo Farz	První pomocná nebo sunnat	Poslední pomocná nebo sunnat	Volitelná nebo Nawafil
FADŽR	2	2	zakázáno	
ZUHR	4	4	2	2 nakonec
ASR	4	...	zakázáno	4 nebo 2, před povinnými Rak'aty
MAGHRIB	3	...	2	2 nakonec
IŠA	4	...	2 a pak 3 Vitr	2 před Vitr a 2 po Vitr

WUDU (omývání)

Před započítím modliteb musí muslim vykonat omývání zvané „Wudu“.

1. Recituje „Bismilláhir-Rahmanir-Rahim“ a přitom si třikrát omývá ruce až po zápěstí.
2. Pak třikrát kloktá vodu a čistí si zuby prstem nebo párátkem.
3. Pak si omývá nosní dírky tak, že do nich třikrát nasaje trochu vody a očistí je smrkáním s použitím levé ruky.
4. Pak si třikrát omyje tvář, prsty si pročeše vousy.
5. Pak si omyje pravou paži (nejen předloktí) třikrát.
6. Pak si namočí ruce a jemně uhladí hlavu třemi prsty každé ruky, provádí to tak, že táhne ruce od čela k temeni, pak položí ruce opět na čelo a znovu uhlazuje hlavu. Pak ukazováčky uhlazuje vnitřní část uší. Jestliže má na hlavě turban, stačí, když přejeđe rukama po čele a po turbanu.
7. Nakonec si omyje třikrát obě dvě nohy včetně kotníků.

Poznámka:

Jestliže si někdo po omytí natáhl ponožky, pak při následujících omýváních postačí dotknout se mokřými rukama ponožek. Na cestách se člověk může dotýkat ponožek tři dny, ale doma jen 24 hodin. Může se také pouze dotýkat nohou, jestliže je nemocný.

Jestliže člověk po omývání má větry nebo podlehe volání přírody nebo tvrdě usne nebo usne, vestoje, je nutné, aby provedl nové wudu. V případě usku-tečnění pohlavního styku nebo spánku s polucí se musí člověk vykoupat. Ženy po měsíčkách musí projít očištnou lázní.

Doba konání modlitby Namaz

Pro modlitbu bylo ustaveno těchto pět dob:

1. Fadžr nebo časná ranní modlitba se recituje po rozbřesku a před východem slunce.
2. Namaz-Zuhr (časná odpolední modlitba) se recituje po tom, když slunce překročí zenit, a její čas trvá až do další modlitby Asr.
3. Namaz Asr (pozdní odpolední modlitba) začíná tři hodiny po modlitbě zuhr a její čas trvá do doby krátce po západu slunce.
4. Namaz-Maghrib (modlitba západu slunce) se koná hned po západu slunce.
5. Namaz-Iša (časná noční modlitba) začíná téměř hodinu a půl po zmizení večerních červánků až do půlnoci. Musí se vykonat před odchodem na lůžko.

TAJAM-MUM

Jestliže nelze získat vodu nebo v případě nemoci nebo kdyby voda člověku ublížila, pak je možné vykonat „Tajam-mum“ jako náhradku omývání nebo koupele. Udeřte oběma rukama o čistou zem a od-foukněte přebytečný prach z rukou a přeježdějte rukama po tváři a po horních částech dlaní. Po Wudu nebo po Tajam-mum se recitují následující modlitby.

Transliterace:

Ašhadu al-la-ilaha il-allahu wahdahu lašarika lahu-wa Ašhadu anna Muhammadan abduhu wa ra'sulu-hu. Allahumma adžalni minattawwabina wa adž-alni-minal mutatahirin.

Překlad:

Dosvědčuji, že nikdo si nezasluhuje uctívání kromě Alláha. Neexistuje žádné jiné božstvo kromě Alláha. On je jediný. Nemá žádného společníka. A dosvěd-čuji, že Mohamed je jeho služebník a Prorok. Ó Bo-že! Veď mě mezi kajícné a utvoř mě čistého.

(Pokračování)

ZPRÁVY

ID SAGHİR — RAMADÁN BAJRAM r. 1411 hidžry při-padá letos na 15. duben 1991 n. l. • ID KABİR — KURBAN BAJRAM r. 1441 h. připadá na 22. červen 1991 n. l. • Vedení El Ittihad el Islami přeje všem muslimům hodně štěstí, zdraví a zbožné prožití těchto svátků. • V tisku je obsažná kniha Hammu-đaha Abđalatiho: ZAOSTŘENO NA ISLÁM. Bude rozesílána zdarma, uvítáme však, přispějete-li ně-jakou částkou na tiskový fond.

V Třebíči dne 8. dubna 1991 n. l. — 23. ramadánu 1441 h. Majitel a vydavatel: El Ittihad el Islami, Ústředí moslim-ských náboženských obcí pro Československo. Redaktor: h. Mohamed Ali Šilhavý; Nikoděmova 6; 674 01 Třebíč. Soukromý tisk. Tiskem: NOVINA Jihlava, převoz Třebíč.